U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ca 362/2009 - 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2008, zn. SPR-3983/08-15, žalovaný shledal žalobce vinným z přestupku podle § 44 odst. 2 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, spočívajícího v nepřijetí nebo neprovedení opatření stanovených tímto zákonem pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů a uložil mu pokutu ve výši 180 tis. Kč, dále sankci propadnutí věci užité ke spáchání přestupku a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

V rámci výkonu tohoto rozhodnutí vydal Celní úřad Praha D8 podle § 73 odst. 6 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků exekuční příkaz ze dne 3. 9. 2009, č. j. ECZ176500/0912501133, k vymožení nedoplatku, který společně s exekučními náklady činil 184 620 Kč. Proti tomu exekučnímu příkazu podal žalobce námitku, kterou Celní úřad Praha D8 zamítl rozhodnutím ze dne 10. 11. 2009, č. j. 19996/2009-176500-021.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 14. 12. 2009 se žalobce domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, zn. SPR-3983/08-15, i rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 ze dne 10. 11. 2009, č. j. 19996/2009-176500-021, o námitce žalobce proti exekučnímu příkazu.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 9. 2010, č. j. 8 Ca 362/2009 – 43, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, zn. SPR-3983/08-15, odmítl a žalobu proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 ze dne 10. 11. 2009, č. j. 19996/2009-176500-021,

vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí. Výrok o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, zn. SPR-3983/08-15, zdůvodnil městský soud tím, že žalobce podal žalobu proti tomuto rozhodnutí, aniž by vyčkal výsledku řízení o rozkladu, který proti tomuto rozhodnutí rovněž podal. Rozklad žalobce zamítl předseda žalovaného jako opožděný až rozhodnutím ze dne 12. 2. 2010, zn. SPR-3983/08-27. Městský soud tedy dospěl k závěru, že žalobce před podáním žaloby nevyčerpal řádné opravné prostředky ve správním řízení a tato žaloba je nepřípustná.

Dne 25. 10. 2010 napadl žalobce uvedené usnesení městského soudu kasační stížností. Ač to v této kasační stížnosti není výslovně uvedeno, z jejího obsahu vyplývá, že žalobce brojí výhradně proti prvnímu výroku usnesení městského soudu, jímž byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného odmítnuta, a proti s tím souvisejícímu druhému výroku usnesení ve věci nákladů řízení o této žalobě. Kasační stížnost však podle svého obsahu nenapadá třetí výrok uvedeného usnesení, jímž se žaloba proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 ze dne 10. 11. 2009, č. j. 19996/2009-176500-021, vylučuje k samostatnému projednání a rozhodnutí; ostatně případná kasační stížnost směřující proti tomuto výroku by byla podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřípustná, neboť jde o rozhodnutí městského soudu, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Z toho vyplývá, že Celní úřad Praha D8 není účastníkem řízení o zmiňované kasační stížnosti a tudíž ani účastníkem řízení o navazující kasační stížnosti, jež je, jak bude dále vysvětleno, předmětem nyní posuzované věci.

V rámci řízení o kasační stížnosti proti výroku I. a II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2010, č. j. 8 Ca 362/2009 – 43, vyzval městský soud žalobce mj. k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a k tomu, aby si zvolil advokáta pro toto řízení nebo doložil, že má odpovídající vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované v § 105 odst. 2 s. ř. s. Žalobce na tuto výzvu reagoval žádostí o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce.

Usnesením ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ca 362/2009 – 69, městský soud tuto žádost zamítl. Své rozhodnutí městský soud odůvodnil zejména tím, že podle jeho názoru žalobce dostatečně neprokázal své tvrzení, že nemá dostatečné prostředky na zaplacení soudního poplatku.

Toto usnesení ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ca 362/2009 – 69, napadl žalobce (stěžovatel) další kasační stížností, jež je předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci.

V této kasační stížnosti stěžovatel namítá, že napadené usnesení ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ca 362/2009 – 69, bylo na adrese, kam bylo doručováno, vhozeno do schránky stěžovatele patrně dne 16. 6. 2011, ovšem pro objektivní vady postupu doručujícího orgánu nelze s předmětnou poštovní zásilkou spojovat účinky řádného doručení. V odůvodnění napadeného usnesení je podle stěžovatele navíc hrubě zkreslen rozhodný skutkový i právní stav v dané věci.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení o kasační stížnosti:

Z doručenky založené v soudním spise na č. l. 72 vyplývá, že stěžovateli bylo napadené usnesení ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ca 362/2009 – 69, doručováno na adresu: M. 219, S. Přitom již na žalobě stěžovatel výslovně označil tuto adresu jako adresu pro doručování. Doručování právě na tuto adresu, byť se odlišuje od místa trvalého pobytu stěžovatele, tedy proběhlo v souladu s § 45 až § 46b o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li soudní řád správní jinak, použijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.

Na uvedené doručence je doručovaná písemnost (tj. napadené usnesení ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ca 362/2009 – 69) také řádně označena a je na ní razítkem a podpisem příslušné poštovní doručovatelky potvrzeno, že adresát (tj. stěžovatel) nebyl zastižen, a proto byla zásilka (písemnost) vhozena dne 16. 6. 2011 do poštovní schránky. Tuto skutečnost ostatně uvádí v kasační stížnosti i sám stěžovatel. Podle § 50 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. nezastihl-li orgán doručující jinou písemnost, než je písemnost určená do vlastních rukou, jejího adresáta, vhodí doručující orgán písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky; písemnost se považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti.

Z uvedeného vyplývá, že městský soud i doručující orgán postupovaly při doručování uvedené písemnosti plně v souladu se zákonem, k čemuž je dostatečným dokladem doručenka založená ve spise. Za daných okolností neshledal Nejvyšší správní soud důvod k tomu, aby prováděl důkaz obálkou, v níž byla doručovaná písemnost vložena, jak navrhoval stěžovatel v kasační stížnosti, přičemž ani nespecifikoval, v čem by mělo pochybení při doručování dané písemnosti spočívat. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadené usnesení městského soudu bylo stěžovateli řádně doručeno dne 16. 6. 2011 vhozením do jeho poštovní schránky.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí a zmeškání této lhůty nelze prominout. Podle § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek její lhůty. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle týdnů byl den doručení napadeného usnesení stěžovateli, tedy čtvrtek 16. 6. 2011. Poslední den lhůty tak připadl na čtvrtek dne 30. 6. 2011 a tímto dnem lhůta k podání kasační stížnosti marně uplynula. Kasační stížnost byla předána k poštovní přepravě až dne 1. 7. 2011 a je tak podána opožděně.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost jako opožděnou odmítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

V dalším řízení o původní kasační stížnosti stěžovatele proti výroku I. a II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2010, č.j. 8 Ca 362/2009 – 43, městský soud

stěžovatele znovu vyzve k zaplacení soudního poplatku za tuto kasační stížnost a k tomu, aby si pro toto řízení zvolil advokáta a poskytne mu k tomu dodatečnou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu